

[Ole Henriksen]

arbejdsmarkedet, kan man udvide loven igen. Man kan administrativt manøvrere inden for lovens rammer. Det er en kedelig ting, og der er også noget, der tyder på, at selv arbejdsministeren efterhånden har givet op med at lave en mere præcis lov og så overgiver resten til administrationen.

En af de stramninger, vi har set i den senere tid, og som bygger på disse administrative bestemmelser, drejer sig f. eks. om vægringsbestemmelserne. Man har i store fagforbund og A-kasser i de senere år modtaget en halv snes henvendelser om vægringsbestemmelser, men lige pludselig er det vokset til nu at være flere hundrede vægringsbestemmelser, som kommer ind, fordi man har haft samarbejdsvanskeligheder på arbejdspladsen og ikke er i stand til at opretholde arbejdsforholdet. Så afgår man efter fælles aftale, og så falder hammeren lige med det samme. Uden at vi i lovgivningen har nogen mulighed for at dæmme op for det, kører man altså en strammingspolitik i øjeblikket. Det gør selvfølgelig, at vi er meget bekymrede ved at give alle disse bemyndigelser eller lægge det ud til forhandling mellem arbejdsdirektøren og landsarbejdsnævnet at løse alle disse problemer, som ligger heri.

Jeg skal kort nævne nogle enkelte punkter, for tiden tillader jo ikke, at vi går i dybden; det må udvalget så tage sig af.

Forhøjelsen fra 1.000 til 5.000 medlemmer for at kunne oprette en statsanerkendt arbejdsløshedskasse er en af de ting, vi er bekymrede over. Vi mener, at dér, hvor fagbevægelsen, altså selve fagforeningen og A-kassen, kører sammen, har man en helt umiddelbar interesse i at kunne betjene de medlemmer, som er arbejdsløse, også på det faglige område, og hvis man nu centraliserer disse kasser, betyder det, at man ikke er i stand til på god faglig vis at betjene sine medlemmer, fordi de går over i en anden kasse og bliver ekspederet dér. De kommer ikke i fagforeningen til en samtale om de ting, som ligger inden for deres fagområde, men henvender sig som arbejdsløse til et andet fagområdes A-kasse. Det mener vi er problematisk.

Det, man kan sætte et plus ved, er, at man nu løser ferieproblemerne for de arbejdsløse, og at man kommer af med 65 pct.-reglen. Det er de to positive ting.

Endelig er der spørgsmålet om, at man her fastsætter nye kriterier for, hvem der ikke må udbetales dagpenge til, og man får nu begrebet »at stå til rådighed for arbejdsmarkedet« lovfæstet. Hvis man hertil lægger børnepassningscirkulæret, bliver der al mulig grund til også administrativt at cykle rundt i dette børnepassningscirkulære og også medvirke til at koble det antal ud af A-kasserne, som man tilsigter helt klart.

Jeg skal uden at kunne komme ind på resten af de ting, jeg har noteret op, konstatere, at der trods alt spares 250 mill. kr. på dette forslag. Jeg har prøvet at gå paragrafferne igennem og se, hvad der egentlig er udgifter, og hvad der er besparelser. Og det snerper meget tæt henimod, at de besparelser, der skønmæssigt regnes med, simpelt hen ligger omkring de deltidsansatte. Det er her, besparelserne ligger.

Jørgen Jensen (DKP):

Det er altid rart at konstatere nye kvaliteter hos mennesker, og jeg må sige, at arbejdsministeren afslører endnu en gang, at han ikke fortsætte som arbejdsminister, kan han blive blomsterbinder, for evnen til at binde en buket, hvor man skjuler tidsler og visne blomster med grønne blade, ser vi endnu en gang i dette lovforslag.

Når der i bemærkningerne står, at formålet er at gennemføre nødvendige ændringer på grundlag af de erfaringer, man har fået igennem arbejdsløshedsperioden, er det rigtigt, at der vil være grund til dette. Det er heller ikke skjult hverken i lovforslaget eller i diskussionen, som har været ført indtil nu, at det, der er den overordnede målsætning, er at lade dette blive en del af regeringens stramme indkomspolitik. Formålet er at spare penge. Formålet er at stramme. Vi gennemfører en lovgivning ud fra den opfattelse, at det er de ledige, der ikke er aktive nok. Det er årsagen til, at vi har langtidsledige. Det er det, der egentlig er baggrunden for dette lovforslag.

Og så må jeg også af hensyn til tiden tage det lidt mere kronologisk.

Først de positive sider. Det er da rigtigt, at det er positivt, at man får dagpenge ved ferie, når man er kommet i arbejde. Det havde været rigtigere at gennemføre en procentopsparring, som mange har krævet, af dagpenge-